



Arrest

nr. 121 891 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 13 januari 2014 het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst werd de eerste bestreden beslissing onontvankelijk verklaard daar de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat elementen van integratie, zoals de opgebouwde sociale banden en de duur van het verblijf die zij opnieuw aanhaalt in haar verzoekschrift, behoren tot de gegrondheidsfase.

Er kan nog op gewezen worden dat, daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 11 maart 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 januari 2014 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat er wel buitengewone omstandigheden zijn, de verwerende partij beweert van niet en wijst zonder meer de buitengewone omstandigheden af. Er is nochtans een belangrijk argument: zij geeft aan dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Nepal. De Dienst Vreemdelingenzaken antwoordt hier niet op en zegt dat men zich kan wenden tot de diplomatieke post in New Delhi. Hiermee voegt de Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ten slotte verwijst de verzoekende partij naar de overige elementen in het verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad.

2.4 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing

De Raad ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618 en RvS 8 januari 2007, nr. 166 392).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van haar enig middel beperkt tot de eerste bestreden beslissing en nalaat uiteen te zetten op welke manier de door haar aangehaalde rechtsregels en -beginselen door de tweede bestreden beslissing geschonden worden.

Bij verwijzing naar punt 2.2 van dit arrest, heeft de verzoekende partij met betrekking tot de vaststelling in de beschikking dat tegen de tweede bestreden beslissing geen middelen werden aangevoerd, geen opmerkingen.

In de mate dat het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, is het derhalve niet ontvankelijk.

2.5 Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 maart 2013 van start gaat met het voorhouden “*dat er wel buitengewone omstandigheden zijn, de verwerende partij beweert van niet en (...) zonder meer de buitengewone omstandigheden af(wijst)*”, wijst de Raad er vooreerst op dat in de eerste bestreden beslissing uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden om de aanvraag in België en niet zoals de gewone procedure het voorschrijft, vanuit het buitenland, in te dienen. De verzoekende partij geeft hierbij niet aan op welke concrete elementen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zou zijn ingegaan, omtrent welke elementen geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd en omtrent welke elementen niet afdoende zou zijn gemotiveerd, dermate dat deze “*zonder meer*” zouden worden afgewezen. De verzoekende partij vermag het bezwaarlijk aan de Raad over te laten middels voormelde vage en algemene argumentatie, de elementen te destilleren die zij wenst aan te wenden teneinde de door haar opgeworpen grief te concretiseren. De loutere overtuiging dat zij zich wel bevindt in buitengewone omstandigheden en dat de motivering van de eerste bestreden beslissing op dit punt niet deugdelijk is, kan de motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De verzoekende partij kan deze grief bezwaarlijk met dienstig gevolg aanvoeren, laat staan dat zij hierbij een gebrek in de motivering van de eerste bestreden beslissing aantoonde die tot nietigverklaring van deze beslissing kan leiden. Noch doet dit betoog van de verzoekende partij afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.6 Verder is het duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot de stelling te verwijzen naar “*de overige elementen in het verzoekschrift*”, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen en geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen in het licht van de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift opgeworpen bepalingen en beginselen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 13 januari 2014 wordt gesteld. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de eerste bestreden beslissing, niet volstaat om de motieven te weerleggen, dan wel tot de nietigheid van de eerste bestreden beslissing te leiden. Het weze herhaald dat het voorstaan van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak de Raad daarenboven uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

2.7 Waar de verzoekende partij er ter terechtzitting specifiek op duidt dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging is in Nepal, dat de verwerende partij hierop geen antwoord biedt en bij de overweging dat men zich kan wenden tot de diplomatieke post in New Delhi een voorwaarde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toevoegt, wordt gewezen op het volgende.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf, die de verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn van deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem of haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar het land van oorsprong of naar een land waar hij of zij gemachtigd is te verblijven, om er de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Betreffende het gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging in Nepal, stelde zij in haar aanvraag van 23 maart 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet het volgende: *“Dat er bovendien geen Belgische ambassade in Nepal is, zodat de aanvraag zeker ontvankelijk moet worden verklaard.”*

In de eerste bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gemotiveerd: *“Wat betreft het argument dat er geen Belgische ambassade is in Nepal, dient opgemerkt te worden dat betrokkene*

moet aantonen waarom hij de aanvraag niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In het geval van Nepal is de Belgische ambassade te New Delhi de diplomatieke post die bevoegd is voor de verblijfplaats. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet zou kunnen indienen bij de Belgische ambassade te New Delhi. Het komt de betrokkene toe op mijn minst een begin van bewijs te leveren." Het betoog van de verzoekende partij als zou de verwerende partij geen antwoord bieden op het argument dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging is in Nepal, mist aldus feitelijke grondslag. Er werd ingegaan op de argumenten die de verzoekende partij in dit licht heeft aangevoerd. Daarnaast onderstreept de Raad bij verwijzing naar de hoger weergegeven artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, dat het bij een aanvraag om machtiging tot verblijf aan de verzoekende partij toekomt om aan te tonen dat zij buitengewone omstandigheden kan aanvoeren om de aanvraag niet in het buitenland, meer bepaald – zoals artikel 9 van de vreemdelingenwet leert - bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen en aan de verwerende partij om deze aangevoerde buitengewone omstandigheden te beoordelen. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* bij het duiden op de bevoegde diplomatieke post te New Delhi de regels toepaste zoals die door de wetgever werden voorzien, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling als zou de verwerende partij zodoende een voorwaarde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toevoegen. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe nopen anders te oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET